

слабо тѣло ще бжде срускано, смачкано, безъ ние да можемъ да ти помогнемъ. И ще ни обagriшъ съ кръвь, нещастно дѣте, и отъ тебе ще остане купчина кости и кървави мяса.

Малко, чисто като сълза дѣте, нима това ще бжде твоята участъ, нима ти ще умрѣшъ задушено отъ нашитѣ рѣцѣ? . .

Не, ние не желаемъ това! . . Нали ти ни обичашъ, нали и ние те обичаме, нали ние пѣемъ, и ти разбирашъ нашата пѣсенъ? . . .

Малко, блѣдно дѣте, израстнало въ сиромашия, ти ще порастнешъ и тогава чакъ ще разберешъ защо това е така въ живота. . .

Не губи, мило дѣтенце, тая свѣтла надежда. Нека тя живѣе въ тебе, като едничка утѣха срѣдъ всѣкидневния трудъ, чека тя окриля твоята душа, която сега, като мъничко бѣло птиченце е затворена тука срѣдъ тоя голѣмъ шумъ" . . .

Тѣй пѣеше машината, а край мъничкото чакръче, въ голѣмата зала седѣше Аглика, блѣда и слаба, увѣрена и бързо движеше малкитѣ прѣстенца и неуморно работѣше и захласната слушаше пѣсенъта на машината. . .

Ярославъ Снѣжанинъ.

Родна пѣсенъ.

*Когато чуя родна пѣсенъ,
Жѣтварка да запѣй въ полето,
Азъ слушамъ цѣль въ мечти унесенъ,
И радостъ пълни ми сърцето.*

*Тя пѣй за тучнитѣ долини,
За малкитѣ селца красиви,
За китнитѣ поля, градини
И златокласи, буйни ниви.*

*Тя пѣй и въ пѣсни си излива
Сърдечнитѣ тѣжи, неволи,
Тя пѣй и пѣсня ѝ звѣнлива
Оглася роднитѣ простори,*

*Катъ сладкопойна чучулига
Що в'ранно утро се издига
И крѣшно нѣжстѣнь гласъ извиа,
Катъ тихий шепотъ на зефира.*

Мирчо Петровъ.